

og som for en væsentlig Del kun kan være kalkulatorisk, siger det sig selv, at en foreslaaet Besparelse af 45,000 Kr. betyder som Pengesum betragtet i Virkeligheden slet ingen Ting. Det er heller ikke ud fra dette Synspunkt, at Finansudvalget i Lighed med, hvad der er sket i tidligere Aar, foreslaar disse Reduktioner. Udvalget udsætter sig oven i Købet for, at Administrationen smiler og siger: Ja, naar det kun kommer an paa, at vi vide, at der skal stryges to Portører eller to Assistenten, foreslaa vi bare 12 i Stedet for de 10, som vi behøve. Men Betydningen af disse Nedsættelser er, om man vil, den moralske, at de indeholde en Opfordring til Administrationen, en Paamindelse om, ved Ledelsen af dette store Maskineri, som efterhaanden er kommet til at indtage en saa dominerende Plads i vor Statshusholdning, at iagttage strengt gennemført Orden og Økonomi, — Egenskaber ved Ledelsen, som, det siger sig selv, ikke staa i Strid med Fyldestgørelsen af vidtgaende Fordringer til Driftens Sikkerhed.

Denne Bemærkning leder mig da over til at berøre Jærnbaneulykkerne, hvorom der vil findes nogle Ord i Betænkningens Nr. 27. Udvalget har udbedt sig en detaljeret Redegørelse for samtlige de Ulykkestilfælde, som have fundet Sted saavel ved Statsbanerne som ved de private Baner i Løbet af de sidste 5 Aar. Denne Redegørelse havde vi endnu ved Betænkningens Afgivelse ikke modtaget. Derimod er der tilstillet os en Del Oplysninger vedrørende Ulykken ved Gentofte. Jeg maa her først forudsikkelig den Bemærkning, i Tilslutning til de Ord, hvormed jeg indledede mine Udtalelser i Dag, at heller ikke paa dette Punkt kan det ventes, at Finansudvalget skulde være i Stand til at optage dette store Spørgsmaal om Jærnbanedriftens Sikkerhed til indgaaende Prøvelse. Det er en Opgave, som ikke kan være Finansudvalgets allerede af den Grund, at det aldeles ikke vilde magte den. Der vil dertil kræves en teknisk Indsigt, som Finansudvalget som saadant ikke rummer, og en Adgang til at indhente Oplysninger, stævne Vidner, optage Forklaringer og i det hele taget undergive Sagen en Behandling, som ligger ganske uden for, hvad Finansudvalget er i Stand til at overkomme. Det, som vi have kunnet gøre, er at skaffe de nærmest tilgængelige Oplysninger, som kunne tjene til at danne sig et rimelig begrundet Skøn over, hvor Aarsagen er at søge til denne særlig store Ulykke, som har givet Anledning til saa megen Uro og

saa mange Angreb paa Administrationen. De Dokumenter, som Udvalget har modtaget, ere dels Udskrifter af de Forhør, som ere blevne optagne i Anledning af Ulykken, og af den Dom, som er bleven afsagt over Lokomotivføreren, som førte det Tog, der foranledigede Sammenstødet, dels forskellige Forklaringer og faktiske Oplysninger fra Statsbanedriften, en kortfattet Redegørelse for Sikkerhedstjenestens Ordning og andet mere. Jeg tør i øvrigt antage, at alle Medlemmer have læst saa udførlige Fremstillinger i Bladene af denne Ulykke, og at den endnu er i saa frisk Minde, at der ikke er Grund til omstændeligt at genkalde Enkelthederne ved Tildragelsen. Med Hensyn til det Hovedindtryk, som de os tilstillede Dokumenter efter min Opfattelse nødvendigvis maa fremkalde, skal jeg sige dette, at der for mig ikke er Tvivl om, at den umiddelbare Skyld for Ulykken ligger hos Lokomotivføreren paa det Tog, som foranledigede Sammenstødet. At den, ved hvis Haand en slig Ulykke er sket, har Straf nok i selve Skylden, og at det ikke i og for sig behøves yderligere at give ham noget udvortes Tillæg dertil, det kan være rigtigt og sandt. At der føles Medlidenhed med den, i hvis Skæbne noget saadant er faldet, er smukt og menneskeligt. Men disse Følelser bør ikke kunne føre til at forsøge paa at diskulperer den skyldige og at søge Skylden hos enhver anden end netop hos ham. Der er for mig ingen Tvivl om, at Lokomotivføreren bærer det umiddelbare Ansvar for det skete. Han har kørt skødesløst og let-sindigt. Han har holdt slet Udkig. Han har ikke med tilbørlig Nøjagtighed og Samvittighedsfuldhed lystret Signalerne. Og han har, da han skulde standse sit Tog, gjort det halvt og valent. Hans egen Forklaring for Retten synes afgørende for, hvilke de Forestillinger vare, som beherskede hans Tankegang og ledede hans Haand. Det hedder i Forhørene saaledes — han kom, som man vil erindre, kørende med sit Tog fra Lyngby ned mod Gentofte, hvor det andet Tog holdt; foran Gentofte, vendt mod ham, var der hejst den røde Lygte, som er Signal til, at det kommende Tog skulde standse uden for Stationen; Signalet kan ses i et Par Tusind Alens Afstand; han kørte imidlertid et langt Stykke, omtrent Halvdelen af Vejen, uden at han bemærkede dette Signal; om-sider blev han det var; — og saa hedder det, dette er hans Forklaring: Da han saa den røde Lygte som Stoppesignal, tænkte han sig, at man havde forglemt at ned-